

Λίγα λόγια γραμμένα από καρδιάς για τους αποφοίτους του σχολικού έτους 2015-2016 από την Υποδιευθύντρια του σχολείου, κα Ελβανίδου Ελένη

Στην αρχή της σχολικής χρονιάς, σε ειδική συνεδρίαση η διευθύντρια και ο Σύλλογος Διδασκόντων μας αναθέτουν συγκεκριμένα καθήκοντα, με τη σύμφωνη πάντα γνώμη μας. Σε μένα ανέθεσαν εκτός των άλλων τη διοργάνωση της τελετής αποφοίτησης, αρμοδιότητα που ανέλαβα, όπως και πέρσι, με ιδιαίτερη χαρά. Μήνες πριν σκεφτόμουν το ύφος της εκδήλωσης, το οποίο ήθελα να είναι περιπαικτικό, αστείο, χιουμοριστικό. Σκεφτόμουν ότι θα ήταν διασκεδαστικό να πειράξουμε κατά τη διάρκειά της –καλοπροαίρετα φυσικά- μαθητές αλλά και καθηγητές του σχολείου μας, να ανακαλύψουμε τα ταλέντα τους και να διασκεδάσουμε όλοι μαζί. Οι πρώτες συζητήσεις με τους μαθητές και τις μαθήτριες που θα συμμετείχαν άρχισαν ήδη από τις αρχές του Απρίλη. Όλοι κατάλαβαν τι ακριβώς θα ετοιμάζαμε. Είχαμε προγραμματίσει με την επιστροφή μας από τις διακοπές του Πάσχα να ξεκινήσουμε τις πρόβες. Όλα ήταν έτοιμα. Απέμενε η συγγραφή του κειμένου που σας διαβάζω. Υπήρχαν κάποιες σκόρπιες σκέψεις στο μυαλό μου αλλά δεν είχα ακόμη αποφασίσει το βασικό του θέμα. Σκόπευα να ξεκουραστώ τις πρώτες ημέρες των διακοπών και τη δεύτερη εβδομάδα να ασχοληθώ με τη συγγραφή του.

Κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εβδομάδας όμως –ο θάνατος ενός παιδιού μόλις 22 ετών-ενός πολύ καλού φίλου του μεγάλου μου γιου-με συγκλόνησε. Βαρύς ο πόνος για όλους. Καμία σκέψη πλέον για το συγκεκριμένο κείμενο. Άλλωστε τα συναισθήματά μου την περίοδο εκείνη δεν ταίριαζαν με το κλίμα της αποψινής εκδήλωσης. Πώς η ζωή μας ανατρέπει μέσα σε δευτερόλεπτα όλους τους προγραμματισμούς μας, όλα μας τα σχέδια! Και πώς μας οδηγεί από τη μια στιγμή στην άλλη από το γέλιο στο κλάμα, από τη χαρά στη θλίψη!

Οι μέρες ωστόσο περνούσαν και το κείμενο έπρεπε να γραφτεί. Μην μπορώντας όμως να αποφασίσω το θέμα του, άρχισα να σκέφτομαι τις συζητήσεις μας στην αίθουσα. Θυμήθηκα την απαισιοδοξία που εισέπραττα από ορισμένους από εσάς, κάθε φορά που σας ρωτούσα για τα όνειρά σας και τους στόχους σας. Αρκετοί δηλώνετε ότι δεν έχετε στόχους, γιατί η κατάσταση η οποία έχει διαμορφωθεί στη χώρα μας, δεν θα σας επιτρέψει να τους πραγματοποιήσετε. Δηλώνετε πληγωμένοι από όσα ζείτε καθημερινά. Να ξέρατε πόσο αποκαρδιωτικό είναι για έναν εκπαιδευτικό να αντιλαμβάνεται ότι οι μαθητές του δεν έχουν όνειρα, στόχους, ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο!

Στη συνέχεια θυμήθηκα το τελευταίο μας μάθημα στο Γ3. Ρωτώντας σας για τα μελλοντικά σας σχέδια, η Κωνσταντίνα δήλωσε ότι ετοιμάζεται να δοκιμάσει την τύχη της στη Γερμανία, θεωρώντας ότι η χώρα μας δεν πρόκειται να της προσφέρει καμία ευκαιρία. Ο Γιώργος, πήρε το λόγο φανερά ενοχλημένος από την απάντηση της συμμαθήτριάς του τονίζοντας ότι χρέος όλων των νέων είναι να μένουν στην Ελλάδα και να παλεύουν για ένα καλύτερο αύριο και όχι να παραιτούνται και να φεύγουν. «Πρέπει να μείνουμε εδώ και να αγωνιστούμε και κάτι θα βρεθεί για όλους μας, έτσι δεν είναι κυρία, δεν συμφωνείτε; Δίκιο δεν έχω;» με ρώτησε. Η τοποθέτησή του ερχόταν και ξαναερχόταν στο μυαλό μου. Θυμήθηκα και την δική μου απάντηση: «Κατανοώ παιδιά τη θέση της Κωνσταντίνας αλλά κι εγώ πιστεύω ότι η ζωή είναι ένας συνεχής αγώνας, με εμπόδια, με πόνους και λύπες αλλά και πολλές χαρές. Ένας αγώνας που αξίζει να δίνουμε καθημερινά και να μην παραιτούμαστε μπροστά στις δυσκολίες».

Εκείνη λοιπόν τη στιγμή, αποφάσισα ότι το θέμα του κειμένου μου έπρεπε να είναι η ίδια η ζωή, της οποίας η δική μου γενιά έχασε το πραγματικό νόημα. Η γενιά

μου, μεγαλώνοντας λιτά και με ηθικές αξίες, μακάρι να μπορούσα να χρησιμοποιήσω χωρίς να παρεξηγηθώ τη φράση «σεμνά και ταπεινά» -γιατί πραγματικά έτσι μεγαλώσαμε οι περισσότεροι από τους συνομηλίκους μου, σεμνά και ταπεινά- η δική μου γενιά λοιπόν εγκλωβίστηκε χωρίς να καταλάβει το γιατί σε ένα κυνήγι δημιουργίας ενός κοινωνικού status – τι όροι και αυτοί που εμφανίστηκαν ξαφνικά στη ζωή μας από το πουθενά- που επέβαλε την αγορά πολυτελών σπιτιών, πολυτελών αυτοκινήτων, επώνυμων ρούχων. Και αφού η γενιά μου τα απέκτησε, επιδόθηκε σε μια ατελείωτη προσπάθεια επίδειξης όλου αυτού του υλικού πλούτου, θεωρώντας ότι με αυτόν τον τρόπο αποκτά δύναμη, κύρος και –κυρίως- ευτυχία. Έτσι, δυστυχώς όλοι εμείς –οι μεγάλοι και σοφοί- ξεχάσαμε ότι η ζωή είναι απλή και όχι πολύπλοκη. Ότι αρκεί ένα χαμόγελο, μια ζεστή αγκαλιά, ένα χτύπημα στην πλάτη για να νιώσουμε ευτυχισμένοι. Δυστυχώς θυμόμαστε πια τη σημασία της μόνο όταν αντιμετωπίζουμε κάποιο πρόβλημα υγείας ή όταν καλούμαστε να διαχειριστούμε τον πόνο που προκαλεί ο χαμός κάποιου αγαπημένου.

Η ζωή, λοιπόν είναι το θέμα μας, η οποία αν και έχει πολλές δυσκολίες, είναι ωραία. Προσπαθήστε να μην επαναλάβετε τα δικά μας λάθη. Επαναπροσδιορίστε τις αξίες της. Βρείτε το πραγματικό της νόημα. Χαρείτε την, όσο μπορείτε. Προσέξτε την υγεία σας. Εμπιστευτείτε τους ανθρώπους γύρω σας αλλά ελέγξτε και αν αξίζουν την εμπιστοσύνη σας. Μην θεωρείτε τους ανθρώπους που αγαπάτε δεδομένους. Μην περιορίζετε μόνο σε λόγια, να αποδεικνύετε την αγάπη σας καθημερινά με πράξεις. Διασκεδάστε, ερωτευτείτε, χορέψτε, γλεντήστε, θέστε όμως και στόχους, παλέψτε γι' αυτούς, μην πτοείστε από τις δυσκολίες. Κάποτε τα εμπόδια θα είναι πολλά, θα φαντάζουν στα μάτια σας ανυπέρβλητα. Μην υποχωρείτε. Χρειάζεται υπομονή και επιμονή για να στεφθείτε νικητές. Δώστε στον εαυτό σας το χρόνο που απαιτείται για να ηρεμήσει και προσπαθήστε να βρείτε λύσεις στα προβλήματα. Επιτρέψτε στους φόβους σας να εμφανιστούν, είναι ανθρώπινο. Παλέψτε όμως μαζί τους. Μην τους επιτρέψετε να σας κυριεύσουν. Μην τους επιτρέψετε να σας νικήσουν. Νιώστε ότι είστε δυνατοί και ότι μπορείτε να καταφέρετε τα πάντα. Ονειρευτείτε και αγωνιστείτε για να κάνετε πράξη τα όνειρά σας.